ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

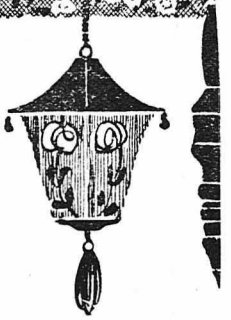

(Συνεχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αφοῦ χρειαστε σ' ἕνα δέντρο τὸ πτῶμα τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ Μπαλαοὸ ἔκαμε τρεῖς φορὲς τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κοριολὶς ἐλπίζοντας ν' ἀναπαλήψῃ κάποιο σημεῖο ζωῆς.

Μὲ τίποτα! Δεν εἶχε δῆ καμμιὰ κίνηση, δὲν εἶχε ἀκούση τὴν ἀνιπηιμένη φωνὴ τῆς Μαγδαληνῆς νὰ τὸν φωνάζῃ ὅπως συνείθιζε, ὅταν τύχαινε νὰ τὸ σκάσῃ καμμιὰ φορὰ παιζοντας μὲς τὸ δάσος.

Τότε καταλυπημένος ὁ ἀνθρωποπίθηκος μπῆκε στὸ ἔρημο χωριὸ, ρωτώντας μέσα του μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάμη.

Περπατώντας, ἀπάντησε τὶς κεντῆστρες ποὺ πήγαιναν στὸ «Χρυσὸ Ἥλιο», καὶ ἀκούοντάς τες νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιο θαυμαστὸ φόρεμα, ποῦ γεννήθηκε ἡ περιέργεια νὰ τὸ δῆ. Ἔτσι ἀκολούθησε τὶς γυναῖκες. Καὶ ἀφοῦ τὶς εἶδε νὰ μ αἰνουν, στὸ ξενοδοχεῖο σκαρφάλωσε στὸν τοῖχο ὡς τὸ ὕψος τῆς σάλας, ὅπου βρίσκονταν οἱ κεντῆστρες. Ἀπὸ τὸ παράθυρο κατάφερε καὶ εἶδε τὸ ἄσπρο φόρεμα, ποῦ ἦταν ἁπλωμένο στὸ τραπέζι. Μόλις τὸ εἶδε, ἀμέσως ἔνιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ πάρῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ θὰ τὸν συγχωροῦσε, ἂν τῆς ἔφερνε αὐτὸ τὸ ὡραῖο φουστάνι. Παραμονεύοντας ὁ Μπαλαοὸ ηὗρε τὴν εὐκαιρία νὰ μπῇ τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ κεντῆστρες ἔτρεξαν στὴν αἴθουσα τῶν καλεσμένων, ὅταν εἶχε φθάση τρομαγμένος ὁ Ὀνορᾶ.

Μὲ μερικοὺς πήδους μπῆκε μέσα, καὶ περπατῶντας στὸ ταβάνι ἔφτασε πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἄρπαξε τὸ φόρεμα καὶ ἔφυγε μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα.

Ἔπειτα πῆγε ὡς τὸ σπίτι τοῦ Κοριολὶς. Εἶχε πιάσει κι' ὅλας τὸ κουδοῦνι ὅταν θυμήθηκε ἄξαφνα μιὰ διδασκαλία τῆς Μαγδαληνῆς, ἡ ὁποία πολλὲς φορὲς τὸν εἶχε συμβουλέψει νὰ μὴν κλέβῃ ποτὲ τίποτα καὶ ὅτι, γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς ἕνα πρᾶμα πρέπει νὰ τὸ πληρώση.

Τώρα αὐτὸς εἶχε πάρη τὸ φόρεμα ἐκεῖνο χωρὶς νὰ πληρώση καὶ ἡ Μαγδαληνὴ δὲ θάμενε εὐχαριστημένη. Χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ξανάστελνε στὸ «Χρυσὸ Ἥλιο» γιὰ νὰ δώση πίσω τὸ φόρεμα.

Καὶ μπερδεμένος ὁ Μπαλαοὸ ξαναγύρισε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους μὲτὸ λάφυρο κάτωἀπὸ τὴ μασχάλη. Στ' ἀλήθεια ἂν καὶ εἶχε καταφέρει δυὸ καλὲς δουλειὲς στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, δὲ μποροῦσε νὰ μένη εὐχαριστημένος ἀπὸ δαῦτες. Μιὰ παράξενη ταραχὴ τὸν συγκλόνιζε. Θυμόταν τὰ ἐγκλήματα ποὺ διαπράξει ὡς τώρα καὶ τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν !...

Μολαταῦτα θάπανε κουταμάρα νὰ περάση ὅλη τὴ νύχτα κλαίγοντας γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε γείνη ! Ἀφοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ μέσα του κάμποσες φορὲς, ξεκίνησε πάλι γιὰ νὰ καταφύγῃ στὸ δάσος, σὲ σίγουρη φωλιά, ποὺ τὴν εἶχε διαλέξει ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κάμπο τοῦ Πιερφέ.

Στὰ μέρη ἐκεῖνα τὸ δάσος ἦτανε πολὺ πυκνό, ὁ Μπαλαοὸ μποροῦσε νὰχῃ τὴ γλυκαπάτη πὼς βρισκόταν στὸ δάσος τῆς Μπαντάγκ, ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ στριφογύρισμα τῶν κλάδων, τῶν κορμῶν, τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν.

Σὲ ἐκεῖνο τὸ καταφύγιο δεχόταν τὰ ζῶα, τοὺς φίλους του, καὶ τοὺς διηγόταν ἱστορίες. Μὰ περισσότερο παρὰ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, συνείθιζε νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸ Στρατηγὸ Κάπταιν· μόνο ποὺ καμμιὰ φορὰ θυμωνε μαζί του γιὰ τὴ μανία ποὺ εἶχε νὰ προφέρῃ ἀνθρωπινὲς λέξεις χωρὶς καὶ νὰ τὶς καταλαβαίνῃ.

Ὁ Στρατηγὸς Κάπταιν ἦταν ὁ παπαγάλλος ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Φρανσὲ καὶ ποὺ τὸν εἶχε φέρει σὰ σκλάβο στὸ καταφύγιό του, γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιῇ σὰ θυρωρό.

Κεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μπαλαοὸ νοιώθοντας τὸν ἑαυτό του πολὺ ἄσκημα, θύμωσε περισσότερο ἀπὸ ἄλλες φορές, ὅταν ἡ κοροϊδευτικὴ φωνὴ τοῦ παπαγάλλου γύρισε κατ' αὐτόν γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ.

— Ἔφαγες καλα, Ζικό ;

— Βλάκα !— εἶπε ὁ Μπαλαοὸ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Ὁ Στρατηγὸς Κάπταιν εὐχήθηκε τότε τὴν «καληνύχτα» στὸν κύριό του σὰν ἀφοσιωμένος θυρωρός.

Ὁ Μπαλαοὸ μουρμούρισε κάτι τι ἀκατάληπτο κι' ἔπειτα τόνε ρώτησε πῶς δὲν εἶχε κοιμηθῆ τέτοια ὥρα.

Ὁ παπαγάλλος τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη ποὺ ἐρχόταν ἀπὸτὸ μέρος τοῦ χωριοῦ.

Καὶ τὸ πουλὶ-θυρωρὸς ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου του, πρόσθεσε.

— Ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶσαι δὲ μπορεῖς νὰ δῆς τίποτα· μὸ ἐγὼ τὸν βλέπω περίφημα ἀπὸ δῶ τὸν κόκκινο οὐρανὸ φλογισμένο, σὰν τὸν ἥλιο ποὺ βγαίνει στὸν τόπο μου.

Ὁ Μπαλαοὸ ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ δέντρο νὰ δῆ κι' αὐτὸς τί συμβαίνει.

***

Ἡ φηγὸς τοῦ κάμπου τοῦ Πιερφὲ θάπανε ὡς τετρακοσίων χρόνων. Ἤτανε τὸ πιὸ ὡραῖο δένδρο τοῦ «Μαύρου Δάσους» . Ἡ διάμετρός του ἦταν ἀπάνω ἀπὸ δυὸ μέτρα.

Ἀνεβασμένος πάνω στὸ δέντρο ὁ Μπαλαοὸ κοίταξε μὲ ἀγωνία κατὰ τὸ Σαὶν Μαρτέν.

Καὶ ἀμέσως βεβαιώθηκε, ὅτι στὴ γειτονιὰ ποῦταν τὸ σπίτι τοῦ Κοριολὶς ὅλα ἦταν ἥσυχα.

Τὸ κορίτσι προχωροῦσε τεντωμένο μέσα στὸ βασιλικὸ φόρεμα...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς δὲν κινδύνευε, δὲν τὸν ἔνοιωζε ἂν ἄναψε πυρκαϊὰ στὴν πλατεῖα τοῦ Δημαρχείου. Ἀπὸ ἔνστικτο ὅμως σκέφθηκε τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Βωτρέν. Ἴσως, ἐκεῖνη ἡ ματιὰ νἆταν κανένα καινούργιο κόλπο δικό τους.

Ἔμεινε στὸ παρατηρητήριό του ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ φλόγες ἔσβυσαν καὶ ὅταν ἡ καμπάνα ἔπαψε νὰ χτυπᾷ, αὐτὸς μπῆκε στὸ σπίτι του, μὲς στὸ δέντρο.

Μόλις μπῆκε ἄναψε ἕνα κερὶ ποὺ δὲν τοῦ εἶχε κοστίσει τίποτα, ὅπως καὶ ὁ κεροστάτης. Μποροῦσε κανεὶς νὰ ὁρκισθῇ, ὅτι ὁ Μπαλαοὸ δὲν εἶχε ξοδέψῃ πεντάρα γιὰ νὰ ἐπιπλώσῃ τὸ σπιτάκιτου μὲς στὸ δάσος. Διάφορα σπίτια καὶ μαγαζιὰ ἀκόμα τοῦ εἴχανε προμηθέψῃ, χωρὶς νὰ θελουν, τὰ νοικοκυριά. Γιατὶ ὁ Μπαλαοό, χωρὶς νὰ γυρεύῃ τὴν ἄδεια, ἔπαιρνε ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν ἀπ' ὅπου καὶ ὅπως μποροῦσε.

Το σπίτι του χωριζόταν σὲ δυὸ διαμερίσματα : Στὸ μέσα-μέσα ἐμάζευε ὅλα τὰ πράματα ποὺ ἔκλεβε. Στὸ ἔξω ποὺ ἦτανε πάντα ἀρκετὰ ταχτοποιημένο, εἶχε τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα : μιὰ ψάθα ποὺ τὴν εἶχε πλέξῃ μόνος του, ἕνα μπουολάκι μὲ κάνα — δυὸ ἀλλαξιὲς ἀσπρόρουχα, ἕνα κομοντίνο ποὺ μιὰ φορὰ ἀνῆκε στὸ γιατρὸ Ὀνορᾶ, καὶ ἀπάνω στὸ ὁποῖον βρισκόταν μιὰ φωτογραφία τῆς Μαγδαληνῆς.

Κρεββάτι δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα γιατὶ ὁ Μπαλαοὸ τῶβρισκε περιττό.

Ὅταν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, ξαπλωνόταν στὴν ψάθα.. Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ νύχτα κρέμασε τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατείρας σ' ἕνα καρφί, ὕστερα ξαπλώθηκε στὴν ψάθα γιὰ νὰ ξεκουραστῇ κι' ἀποκοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Ἡ πολιορκία τοῦ δάσους

Τὴν ἄλλη μέρα, ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν τρομαχτικὴ νύχτα, ὁ στρατὸς ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὸ Κλερμὸν — Φερράν γιὰ νὰ πιάσῃ τοὺς Βωτρὲν, ἄρχισε τὴν πολιορκία τοῦ «Μαύρου Δάσους».

Εἴχανε στείλη ἕνα σύνταγμα πεζικοῦ καὶ μιὰ ὕλη ἱππικοῦ γιὰ νὰ κυκλώσουν τὸ μέρος, ὅπου ὑπώπτευσαν, ὅτι εἶχαν καταφύγη οἱ τρεῖς Βωτρέν.

Ὅλοι ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τῆς περιφερείας, ἀκόμα καὶ ὁ νομάρχης Ματιὲ Ντελαφός, εἶχαν ἔλθη ἐπὶ τόπου καὶ, ὁφοῦ ἄκουσαν τὰ ἐπεισόδια τῆς τραγικῆς νύχτας ἀπὸ τὸ δήμαρχο, ἔλαβαν τὰ πρῶτα μέτρα ἐκ συμφώνου μὲ τὴ στρατιωτικὴ δύναμη.

Ὅσο γιὰ τὸν ἔπαρχο καὶ τὸ βουλευτὴ τῆς Μπὲλ — Ἐτσίμπλ ποὺ εἶχαν πάρα πολὺ ἐκτεθῆ μὲ τοὺς Βωτρέν, παρεκλήθησαν νὰ μὴν ἐμφανισθοῦν.

Τὴν πρώτη στιγμή, ὁ κύριος Ματιὲ Ντελαφὸς φάνηκε πολὺ ταραγμένος γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ γιατροῦ καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπι-

πλήξη τὸ δήμαρχο, διότι δὲν ἐπενέβη τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ λησταὶ πέρασαν ἀπὸ κοντά του σέρνοντας τὸ θῦμα τους.

Ὁ κύριος Ζὺλ ἀποκρίθηκε ὅτι, ἂν ἔδινε σημεῖα ζωῆς, θὰ ἐπακολουθοῦσε γενικὴ σφαγὴ κι' ὅτι πρέπει νὰ τὸν συγχαροῦν, γιατὶ ἐχάθηκε ἕνας μόνον ἄνθρωπος.

Μὰ τὰ φρόνιμα αὐτὰ λόγια δὲν καθησύχασαν τὸ νομάρχη. Ἐφοβόταν, μήπως οἱ Βωτρὲν αἰχμαλώτισαν τὸ γιατρό, γιὰ νὰ τὸν κρατοῦν ὡς ὅμηρο, πρᾶγμα ποὺ θὰ μπέρδευε τὴν κατάσταση.

Ἡ σκέψις δμως ὅτι οἱ Βωτρὲν εἶχαν κρεμάσει πιὰ τὸ γιατρὸ ἔδινε στὸ νομάρχη κάποια ἐλπίδα... Αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι θὰ εἶχαν βέβαια, χορτάσει αἷμα ! Ὁ γιατρὸς Ὀνορᾶ θὰ ἦτανε πιὰ νεκρός ! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ νομάρχης ἦταν ἐλεύθερος νὰ μὴν ὀπισθοχωρήσῃ μπροστὰ σὲ ὁποιαδήποτε μέτρα. Μάλιστα ἀφοῦ καὶ ἡ ἴδια κυβέρνησις εἶχε ἀπελπιστῆ ἀπὸ τὶς φῆμες ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κυκλοφοροῦν. Ἔλεγαν, πραγματικῶς, ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοί, — πολιτικοὶ παράγοντες, — εἶχαν ἀποσιωπήσει κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης τοὺς τὶς ἐκλογικές τους σχέσεις, ἐπειδὴ τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῆ, νὰ τοὺς διευκολύνουν τὴν ἀπόδρασίν τους...

Ἐκεῖνο δμως ποὺ τοὺς παραξένευε ὅλους ἦταν ἡ ἀπόδρασις τῶν Βωτρὲν ἀπ' τὴ φυλακήν. Πῶς κατώρθωσαν καὶ τὸ σκάσανε ; καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Βωτρὲν ἦσαν βολμένοι σ' ἕνα κελλί. Ἐκεῖ φυλαγόντοῦσαν ἀπὸ πέντε ἀστυνομικούς. Κι' δμως εἶχαν καταφέρει νὰ τὸ σκάσουν λὲς καὶ εἶχαν φτερά. Ὅταν ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οἱ φύλακές τους παίζανε χαρτιά, ἐνῶ ὁ Ἠλίας, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Οὐμπὲρ στεκόντουσαν πλάϊ καὶ ἔδιναν συμβουλές.

Ὅταν, ἀφοῦ τέλειωσε ἡ παρτίδα, σήκωσαν τὸ κεφάλι οἱ δεσμοφύλακες, τοῦ κάκου γύρεψαν τοὺς φυλακισμένους. Εἶχαν ἀνεμοχαθῆ ! Βρῆκαν μόνο δυὸ σιδερένιες μπάρες ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ παραθυροῦ λυγισμένες· δυὸ φοβερὲς μπάρες ποὺ κανένα μπράτσο ἀνθρωπου δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τις λυγίση σὲ τέτοιο βαθμό !

Βέβαια, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχαν πετάξει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ναί, πετάξει ! Κομμιὰ ἄλλη λέξη δε μποροῦσε νὰ παραστήσῃ τελειότερη τὴ μυστηριώδη αὐτὴ περίπτωση Καὶ τωρα ἔπρεπε νὰ ξαναπιάσουν, ζωντανοὺς ἢ νεκρούς, τοὺς τρεῖς Βωτρέν !

— »Τὰ πάντα πρέπει νὰ γίνουν μὲ τάξι καὶ δραστηριότητα — εἶπε ὁ κύριος Ματιὲ Ντελαφος στὸν ὁπολομητα ντὲ Τουρνουαρ. Ταγματαρχα, θὰ τρέξετε μὲ τοὺς ἄνδρες σας κατὰ μῆκος τοῦ δρομου τῆς Τουρνιλὸν-λα- Ρὶβιέρ, ἕως τὴ Γκραντ-Ὠμπέλ, ὅπου θὰ συναντήσετε το ἀποσπασμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται ἀπο τὸ μερος τοῦ Σεραλε. Μόνον ὁ δρόμος αυτος εἶν' ἐλεύθερος τὴ στιγμὴ αὐτὴ καὶ πρεπει να τὸν ἀποκλεισετε. Θα συνεννοηθῆτε μὲ τὸ συνταγματάρχη Νευ Μπριάζ, και θα προσβάλετε τοὺς λησιὰς μεταξὺ Μοαμπὶ καὶ Πιερφέ.

»Πέστε στο συνταγματάρχη να ρίξῃ ὅλο του τὸ σύνταγμα μὲς στο δασος, να ψαξῃ σὲ καθε θάμνο, ἀναμεσα σὲ κιαθε πρασινάδα. Ἂν συναντηθῆτε μὲ τους λησεας και αὐτοὶ τολμησουν να ἀμυνθοῦν, σκοτῶστε τους ! Ὅταν φθασετε στο Μοαμπὶ στειλτε ἕναν ἀγγελιοφόρο. Καὶ ἐμεῖς πάλι απο δω θὰ μποῦμε στὸ δασος. Ἐννοήσατε ; Χαιρετε καὶ καλὴ ἐπιτυχία ! Ὅσο για μενα, θὰ πω στὴ γρηα Βωτρέν, γιὰ νὰ τῆς ζητήσω μερικες ἐξηγησεις».

Καὶ ὁ νομαρχης διευθυνθηκε στὸ σπίτι τῶν Βωτρέν, ἀκολουθουμενος, σχεδον απ' ὅλο το χωριο.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἀνακατευθῆ στὸ νυχτερινὸ δρᾶμα πρόσεχαν νὰ μὴ φαινωνται. Ἐξ ἄλλου, μερικοὶ ἀπ' αὐτους ἦσανε κρεμβατομένοι ἀπο τον τρομο τους. Τα μονα προσωπα ποὺ θα μπορούσαν να ποῦνε την ἀληθεια για τα νεκτερινα γεγονοτα κρύβονταν ἢ σώπαιναν.

Τίποτε τὸ παράδοξο λοιπὸν ἂν ἡ φήμη παρίστανε ἐξογκωμένα τὰ πραγματα. Πολλοι ὑιεσπηριζαν, οτι οἱ Βωτρὲν εἶχανε παρη μεσ' το δασος κομμια ὀβκαρια αἰχμαλωτους, ωφυ τους ἔκοψαν τη γλῶσσα μὲσ' τη σαλα τοῦ «Χρυσου Ἠλιου» για νὰ μὴν φωναξουν.

Στο μεταξὺ, χωμενη σὲ κρεβατι της ἡ γρηὰ Μπαρμπ γελουσ' και γελασε ἀκομα περισσοτερο μεσα της ὅταν ὁ νομαρχης τὴν ἐπλησιασε γιὰ να τῆς κανει μερικες ἐρωτησεις.

Ἡ ἀπαισια μεγαιρα ἦταν ἀκομα πιο περηφανη ἀπ' τὶς ἄλλες φορες, γιατι εἶχε φερει τρία πλαοματα στον κοσμο μὲ τὰ ὁποια εἶχε να καμη ὀλη ἡ Δηλυοκρατεια. Και ὁ ὑιός με τὸν ὁποῖο ἀπαντουσε, τοὺ, ἔκανε ὅλους ν' ἀναριχιαζουν ἀπο φρίκη.

— "Α ! Πιασανε τὸ γιατρὸ τον 'Ονορᾶ ;... εἶπε, χώ, χώ ! Δὲ θἄθελα νὰ εἶμαι οὔτε ψυλλος στὸν κόρφο του !

Καὶ μαλισια στην κατάληληλη ἐξουσια προσθεσε :

— Τ' ἀγόρια μου ! Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς πῶς καὶ οἱ τρεῖς τους γεννήθηκαν τὴν ἴδια μέρα ! Λιγες μανάδες μποροῦνε νὰ καμαρώνουνε κῶ, ἔχουνε τετοιους γυιους, ἀληθινα θηρια σὰν τοὺς δικούς μου. Το Γκουρέμνο πρεπει να μου δωση βραβεῖο ! Στ' ἀλήθεια, γιὰ μια στιγμὴ νομισα πῶς θἄπαιρνα το παρασημο τῆς «Λεγεῶνος τῆς τιμῆς» !

Ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἡ ἀπαισία μέγαιρα σώπασε καὶ δεν ἤθελε ν' ἀπαντήση σε ἄλλες ἐρωτήσεις.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ἔγεινε κάποιος μεγαλος θορυβος γύρω ἀπο τὸ σπίτι καὶ ὅλοι κινήθηκαν γιὰ να δοῦνε τί εἶνε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Ἄλλοτε στὴ Γαλλία, ὅταν ἤθελαν νὰ κάμουν σ' ἕναν ἄνθρωπο θανάσιμη προσβολή, ἔκοβαν τὸ τραπεζομάνδηλο στὸ μέρος ποὺ καθότανε κι' ἔτρωγε στὸ τραπέζι. Παρομοία προσβολὴ ἔγινε τὴν ἡμέρα τῶν Φώτων εἰς βάρος τοῦ Πρίγκηπος Γουλιέλμου Ἐνώ, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣ'. Ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος εἶχε καλέσει ἀνήμερα τῶν Φώτων σὲ γεῦμα πολλοὺς εὐγενεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρισκόταν κι' ὁ Ἐνώ. Ἔξαφνα ἐνῶ ἐγευμάτιζαν παρουσιάστηκε στὴν αἴθουσα, κατὰ διαταγὴν τοῦ Βασιλέως βέβαια, ἕνας βασιλικὸς κήρυκας, πλησιάσας σὸ τριπέζι ἔκοψε τὸ τραπεζομάνδηλο στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ἐκάθητο ὁ Ἐνώ, λέγοντας :

— Ἕνας πρίγκηπ ποὺ ἦταν ἕως τώρα ἀπόλεμος καὶ κουραμπιές, δὲν εἶνε ἄξιος νὰ παρακάθεται καὶ νὰ τρώγη στὸ τραπέζι τοῦ βασιλέως !..

Ὁ Ἐνὼ διαμαρτυρήθηκε ἀλλὰ σὲ λίγο ἀναγκάσθηκε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγη, ὑπὸ τοὺς γιουχαϊσμοὺς καὶ τὶς λοιδωρίες τῶν προσκεκλημένων !..

***

Ὁ ποιητὴς Λινιὲρ ἤπιε κάποτε, ἀνήμερα τῶν Φώτων, ὅλο τὸ ἁγιασμένο νερὸ τῆς λευκάνης μιᾶς ἐκκλησιᾶς, ἁπλῶς καὶ μόνον γιατὶ εἶχε βρέξει μέσα σ' αὐτὸ ἡ ἐρωμένη του τὰ ροδόχροα δάκτυλά της !

***

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, οἱ Βουλγαροι κομιτατζῆδες, ἔριχναν μέσα στὸ νερὸ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν Βελεσσῶν, δηλητήριο, γιὰ νὰ δηλητηριασθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ποὺ θὰ ἐκκλησιάζονταν καὶ θὰ ἔπιναν ἁγιασμὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα !

Εὐτυχῶς ἡ δόσις τοῦ δηλητηρίου ἦταν λίγη. Κ' ἔτσι ἐσώθηκαν οἱ ἕλληνες.

Κατόπιν ἐγνώσθη ὅτι τὸ μέσον αὐτὸ τῆς δολοφονίας ἀθῶου κόσμου, τὸ ὑπέδειξε στοὺς κομιτατζῆδες ἕνας ἰταλὸς ὑπάλληλος κάποιου Προξενείου τῆς Μακεδονίας !...

***

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ ἰδίως στὴ Καστορία, ὅταν ἔριχναν τὸ σταυρὸ στὰ νερὰ γιὰ νὰ ἁγιασθοῦν, ἐνίπτοντο συγχρόνως ἐκεῖ, καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι Χριστιανοὶ καὶ πολλοί... Τοῦρκοι ἀνεγνώριζαν ἔτσι τὴ δύναμι τῆς χριστιανικῆς θεοσκείας !...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ

Πρὸς τιμὴν τοῦ Ἴψεν

Ἡ Νορβηγικὴ Κυβέρνηση διωρισεν κατ' αὐτὸ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία θὰ κουτυρίση το σχετικὸ πρόγραμμα προκειμένου νὰ ἑορτασθῆ ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ "Ἰψεν.

— Πρὸ ὀλίγων μαλιστα ἑβδομαδων στο Πανεπιστημιο τοῦ Ὀσλο ἔγινε συζήτηση γιὰ τὶς λεπτομερειε αὐτοῦ τοῦ ἔργου καὶ ἀποφασίστηκε νὰ διοργανωθῆ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μιὰ «ἑβδομὰς τοῦ "Ἰψεν», κατὰ τὴν ὁποία νὰ παιχτοῦν στὰ μεγαλυτερα εὐρωπαϊκὰ θέατρα ἔργα τοῦ μεγάλου Νυρβηγοῦ συγγραφέως.

Ἐπίσης, στὸ ἐθνικὸ θέατρο τοῦ Ὀσλο θὰ ἀνεβασθῆ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἔργα τοῦ "Ἰψεν ἀποκλειστικῶς, ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιτροπὴ θὰ ἐκδώσῃ ὁλόκληρο τὸ ἔργο τοῦ παραστοῦν ὅλα τα μελη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, θὰ γίνῃ στο ἀμφιθέατρο τοῦ Πανεπιστημιου.

***

Ἡ Ντελέντα ἐνώπιον τοῦ Μουσσολίνι

Ἡ Ἰταλὶς συγγραφεὺς Γκραζία Ντελεντα, ἡ ὁποία τιμηθηκε μὲ το παγκόσμιο φιλολογικο βραβεῖο τοῦ Νομπελ, ἐλεοκε, ἐτιμησε τον κ. Μουσσολίνι, ὁ ὁποῖος συνωμιλησε μαζὶ της ἀπονω ἀπο μιὰ ὥρα καὶ ὅταν ἔφευγε τῆς ἔδωσε για ἀναμνηση μια ἐλευταία φωτογραφια του, μεσα σὲ πολυτιμο πλουσιου με θερμὴν αὐτογραφο ἀφιερωσὴ του.

Ἐπίσης ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ, θέλοντας νὰ δείξῃ την ἐκτίμησή του προς τὴ διαοημη συμπατριωτισσά του, διετεξε νὰ τῆ ἐδοθῆ ἰδιαίτερο διωρισμα στο μεγαρο τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας της Στοκχόλμης, ὅπου ἐπροκειτο να γινῆ ἡ ἐπίσημος ἀπονομὴ τοῦ βραβείου Νομπελ.

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Ποιὸ πρᾶγμα εἶνε ἐλαφρότερο κι' ἀπ' τὸ φτερὸ τοῦ πουλιοῦ ; — Ἡ σκόνη. — Ποιὸ πρόγμα εἶνε ἐλαφρότερο κι' ἀπ' τὴ σκόνη ; — Ὁ ἄνεμος.— Ποιο πρᾶγμα εἶνε ἐλαφρότερο κι' ἀπ' τὸν ἄνεμο ; — Ἡ γυναίκα.— Ποιὸ πρᾶγμα εἶνε ἐλαφρότερο κι' ἀπ' τὴ γυναίκα ; — Κανέναι.·

Ἰνδικὴ παροιμία